

ZONELE POLARE	3
MAMIFERE	9
ORDINUL FISSIPEDA	
URSUL POLAR (<i>Ursus maritimus</i>)	9
LUPUL ARCTIC (<i>Canis lupus arctos</i>)	12
VULPEA POLARĂ (<i>Alopex lagopus</i>)	14
HERMELINA (<i>Mustela erminea</i>)	17
ORDINUL PINNIPEDIA	
FOCA DE GROENLANDA (<i>Phoca groenlandicus</i>)	18
MORSA (<i>Odobenus rosmarus</i>)	20
ORDINUL LAGOMORPHA	
IEPURELE ARCTIC (<i>Lepus timidus</i>)	23
ORDINUL RODENTIA	
LEMINGUL MARE (<i>Lemmus, lemmus</i>)	25
ORDINUL ARTIODACTYLA	
BOUL MOSCAT (<i>Ovibos moschatus</i>)	26
RENUL SĂLBATIC (<i>Rangifer tarandus</i>)	28
ORDINUL CETACEA	
BALENA ALBASTRĂ (<i>Balaenoptera musculus</i>)	31
BALENA UCIGAȘĂ - ORCA (<i>Orcinus Orca</i>)	33
PĂSĂRI	35
ORDINUL SPHENISCIFORMES	
PINGUINIUL IMPERIAL (<i>Aptenodytes forsteri</i>)	35
ORDINUL PROCELLARIIFORMES	
ALBATROSUL CĂLĂTOR (<i>Diomedea exulans</i>)	38
ORDINUL STRIGIFORMES	
BUFNIȚA POLARĂ (<i>Nystea scandica</i>)	40
MIC DICȚIONAR DE TERMENI	42

Să facem cunoștință...

Respe *Renul sălbatic* este un mamifer erbivor rumegător din familia Cervidae, care este rudă cu cerbul. Este numit "ren" în Europa și Asia, "caribu" în zona Americii de Nord, iar în Finlanda "poro". În anul 1961 renii au fost clasificați în două grupuri mari, 6 subspecii de reni de tundră și 3 subspecii de reni care trăiesc pe insulele din Oceanul Arctic.

Unde trăiește?

Renii trăiesc în zonele arctice ale Euroasiiei și Americii de Nord. Populații mai numeroase de reni se găsesc în Siberia, Groenlanda, Alaska și Canada.

Cum arată?

Lungimea corpului este de maxim 220 cm, înălțimea la greabăn este de 140 cm, greutatea de 320 kg. Femela este mai mică decât masculul. Gâtul și ceafa sunt acoperite cu blană lungă albicioasă-gălbui, iar restul corpului este acoperit cu blană scurtă de culoare gri-bej iarna și cafenie vara. Codița este marcată de o dungă albă, numită oglindă. Renul este *singurul cervid la care și femela are coarne*. Coarnele sunt arcuite, cu concavitatea înainte, ramificate și late la vârf. Atât femelele cât și masculii își schimbă coarnele vara. Atunci când coarnele încep să crească, ele sunt moi, acoperite de piele și blană cu peri scurți. Cu timpul coarnele se întăresc, iar pielea și blana de pe ele cad, devenind o bună armă de apărare. Renii pot umbla prin zăpada adâncă deoarece copitele sunt mai late și acoperite cu blană. Pot alerga cu o viteză de până la 25-30 de km/h (ceea ce este un mijloc foarte bun de apărare) și pot călători până la 5000 de km pe an, fiind considerat *mamiferul terestru care călătorește cel mai mult*. Sunt buni înotători atunci când sunt puși în situația să treacă peste un lac sau un râu mare.

Cum este familia?

Renii trăiesc în grupuri mari, conduse de o femelă mai bătrână. Iarna, trăiesc în pădurile de la marginea zonei arctice, apoi călătoresc în grupuri uriașe spre nord, unde își petrec vara. Ei folosesc în fiecare an aceleași drumuri. Sute de mii de animale călătoresc cam 1000 km în ambele direcții. Numărul renilor este atât de mare, încât traseul unei singure turme se poate întinde pe 300 km. Un mascul se împerechează cu 15-20 de femele. Ajunși la adăposturile pentru pui, în luna mai, femelele nasc imediat. Puii cresc, de obicei, foarte repede, iar după 45 de zile sunt capabili să se hrănească singuri, moment în care turmele pornesc într-o nouă călătorie spre pășuni mai joase și mai verzi.

Cu ce se hrănește?

Hrana este formată din ierburi, mușchi și licheni.

Care îi sunt dușmanii?

Lupul este un dușman de temut pentru animalele tinere sau bolnave.

Ce mai este interesant?

În trecut, indienii nord-americani și siberienii, își acopereau nevoia de carne prin vânzarea acestor mamifere, iar atunci când migrațiile nu aveau loc în regiunile respective, izbucnea foametea. Astăzi, o mare parte din reni au fost domesticiți și sunt crescuți de localnicii acelor ținuturi pentru carne, blană și lapte, dar și pentru tracțiune. Renii domestici au picioarele mai scurte decât cei sălbatici și adoră să fie mângâiați. În lipsa ierburii aceștia sunt hrăniți cu cereale.

În România, există crescători de reni domestici la Cislădie (Sibiu) și la Azuga (Prahova), fiind o afacere profitabilă. Aceștia au fost achiziționați din Suedia și se pare că se adaptează și la alte condiții. În Ucraina, regiunea Odesa există un oraș denumit Reni.

Despre reni se mai spune că trag sania lui Moș Crăciun. Aceștia apar pentru prima dată în poezia "O vizită la Sf. Nicolae", scrisă în 1823, fiind numiți: Dasher, Prancer, Comet, Cupidon, Dunder, Blixen. Mai târziu, Dunder a fost schimbat cu Donder și Blixem a fost schimbat în Blitzen (fulger). Renul Rudolph a fost adăugat, la renii lui Moș Crăciun, printr-o poveste scrisă de Robert L., la începutul secolului trecut. Rudolph a fost reprezentat prima oară în 1944, printr-o caricatură realizată de Max Fleischer pentru Jam Handy Corporation, care s-a inspirat din povestea inițială și din versurile cântecului "Rudolph, renul cu nasul roșu" (Rudolph the red nose rein-deer).

Astfel, renul este un animal prezent în jurul nostru mai ales în preajma Crăciunului, existând jucării, felicitări, reclame cu el sau poate fi văzut chiar viu, închiriat de la un crescător de reni.

Respect pentru oameni și cărți

Renii efectuează migrații îndelungate la schimbarea anotimpurilor, folosind aceleași rute în fiecare an.

Renii pot umbla prin zăpada adâncă deoarece copitele sunt mai late și acoperite cu blană.

PUNGUINUL IMPERIAL (*Aptenodytes forsteri*)**Să facem cunoștință...**

Pinguinul imperial este o pasăre marină care nu zboară. Este cel mai mare pinguin, dar și cel mai răspândit, care face parte din familia Spheniscidae.

Unde trăiește?

Pinguinii imperiali trăiesc cel mai la sud, pe banchizele plutitoare ale Antarcticii, suportând temperaturi de -20°C și vânturi foarte puternice.

Cum arată?

Corpul unui pinguin atinge lungimea de 1,20 m și greutatea de 35 kg. Este acoperit cu pene dese, iar sub pene are un strat gros de grăsime (4 cm). Penele care acoperă stratul inferior de puf sunt scurte și tari, asemănătoare cu solzii. Acestea se lipesc unele de altele, formând astfel un strat de aer termoizolant, care menține căldura corporală foarte importantă pentru supraviețuirea lor. Penajul este alb pe burtă și negru pe spate, în primii ani ai vieții. Când este adult, penele din jurul gâtului pinguinului imperial devin galbene, apoi portocaliu închis, odată cu înaintarea în vârstă. Aripile (membrule anterioare) sunt scurte în raport cu corpul și sunt folosite ca înotătoare, pinguinul fiind incapabil să zboare. Spre deosebire de păsările zburătoare, pinguinul nu are oase pneumatice și astfel, se poate scufunda în apă până la adâncimi de 565 m. Un pinguin poate rămâne sub apă chiar și 22 minute, mult mai mult decât alte specii de păsări scufundătoare. În schimb, nu este un înotător foarte bun, atingând sub apă viteze de doar 6-27 km/h. Capul este mic în raport cu corpul, ciocul este lung și ascuțit, iar structura căilor nazale prezintă un sistem de schimb al aerului, astfel încât pierde o cantitate mică de căldură atunci când expiră. Picioarele (membrulele posterioare) și membrana interdigitală s-au dezvoltat astfel încât și la acest nivel pierderile de căldură sunt minime. Ele sunt de culoare cenușie și terminate cu gheare. Au rol de cărmă atunci când înoată și rol de crampoane atunci când se deplasează pe gheață. Picioarele fiind așezate posterior, corpul ia o poziție verticală în timpul deplasării pe uscat, rezultând un mers legănat. La nevoie se târâsc pe burtă cu ajutorul picioarelor și aripilor. Se recunosc și comunică prin strigăte ascuțite. La păstrarea căldurii contribuie și faptul că pinguinii stau în grupuri, aproape unul de celălalt.

Cum este familia?

Pinguinii trăiesc în perechi, în colonii a câte 500 de exemplare sau mai mari. Se reproduc la vârsta de 3-6 ani, iar perioada de împerechere începe în luna martie. În această perioadă, păsările stau în colonii, timp de 8 luni. Deoarece aceste păsări clocesc la -50 de grade Celsius, ele trebuie să aleagă un loc unde gheața nu se topește până când puii devin independenți. Astfel, pinguinii se deplasează până la 300 km în interiorul banchizei pentru a putea găsi un loc bun de clocit. Femela depune un singur ou (12 cm lungime, 550 g greutate) pe an prin mai-iunie, iar eclozarea oului are loc după 64 de zile. Ea se întoarce la scurt timp în mare, lăsând oul în grija masculului, care protejează oul de frig cu ajutorul membranei de clocit ce îi atarnă de la nivelul abdomenului. În acest timp el nu mănâncă absolut nimic. Femela revine cu puțin timp înainte de eclozare și preia oul, iar apoi are grijă de pui timp de 40 de zile. Puilul este de tip nidicol, acoperit cu puf negricios. Masculul epuizat, care până la acest moment a pierdut aproape jumătate din greutatea corporală, pornește în căutarea hranei, întorcându-se apoi la familia sa cu gusa plină. Când un pui devine suficient de mare, rămâne cu alți pui de aceeași vârstă, părinții plecând în căutarea hranei. Apoi, încep lecțiile de înot la malul mării, unde se deplasează întreaga colonie și unde vor rămâne până la sfârșitul anului. Durata de viață este de aproximativ 20 de ani.

Cu ce se hrănește?

Se hrănește exclusiv din apă, pescuind moluște, crustacee, pești etc.

Care îi sunt dușmanii?

În Antarctica au puțini dușmani naturali. Numai leul de mare și balena ucigașă mai prind uneori câte un pinguin imperial, iar pescărușii răpitori și lupul de mare fură din puii de pe banchizele plutitoare.

Ce mai este interesant?

De biologia pinguinilor în general, s-a preocupat și Emil Racoviță, observându-i în timpul expediției spre Polul Sud cu vasul *Belgica*.

Pinguinul imperial a fost celebru în filmul *Marșul Pinguinilor* (film documentar câștigător al Oscarului), dar specialiștii spun că poluarea mărilor sudice și încălzirea globală amenință supraviețuirea acestor păsări.

Puiul este crescut de ambii părinți.

Când puiul devine suficient de mare, rămâne cu alți pui de aceeași vârstă, părinții plecând în căutarea hranei.